Afscheidsdienst Arie Haring – uitgeschreven liturgie

Bij het naar voren dragen van de kist luisteren we naar

Tchaikovsky. Otche nash, Divine Liturgy of St John Chrysostom, Op. 41, TH.75: 13.
St. Petersburg Chamber Choir o.l.v. Nikolai Korniev . Otche Nash is het Byzantijns Onze Vader

Marleen steekt de Paaskaars aan: het eeuwige Licht, zal voor Arie schijnen.

Welkom – Drs. Rinus van Warven

Lied 601 - Licht dat ons aanstoot in de morgen

Licht dat ons aanstoot in de morgen
voortijdig licht waarin wij staan.
Koud, één voor één, en ongeborgen,
licht overdek mij, vuur mij aan.
Dat ik niet uitval, dat wij allen
zo zwaar en droevig als wij zijn,
niet uit elkaars genade vallen
en doelloos en onvindbaar zijn.

Licht, van mijn stad de stedehouder,
aanhoudend licht dat overwint.
Vaderlijk licht, steevaste schouder,
draag mij, ik ben jouw kijkend kind.
Licht, kind in mij,
kijk uit mijn ogen of ergens al de wereld daagt
waar mensen waardig leven mogen
en elk zijn naam in vrede draagt.

Alles zal zwichten en verwaaien
wat op het licht niet is geijkt.
Taal zal alleen verwoesting zaaien
en van ons doen geen daad beklijft.
Veelstemmig licht, om aan te horen
zolang ons hart nog slagen geeft.
Liefste der mensen, eerstgeboren,
licht, laatste woord van Hem die leeft.

Veertje in de wind – Piscis (pseudoniem van Arie)

'k Voel m' een veertje in de wind
dat eindeloos wordt voortgedreven
door de wil om toch te leven
blij en vrolijk als een kind

dat ondanks pijn en ondanks leed

het leven open tegentreedt
en met heel zijn wezen
het levensboek wenst uit te lezen
n daardoor toch gelukkig wordt
omdat het leven niet verdort

Muziek - Cantique de Jean Racine – Gabriel Fauré

Woorden door Marleen en gedicht van Toon Hermans

Lieve Arie,

Je bent geboren en getogen in Hoorn, de hoofdstad van West Friesland. Je was al vroeg geïnteresseerd in kunst en cultuur. Als jochie van acht bedelde je al bij je moeder om een toegangskaartje voor het Westfries museum te kunnen kopen.

Met een oude schoenmaker die zijn werkplaats had op het Gerritsland, zwierf je door de stad en werd je opmerkzaam gemaakt op de vele fraaie huizen, gebouwen en hofjes die Hoorn rijk is.

Het was Kerst 1991 toen we elkaar leerden kennen. Je was aan het dichten op een atari computer en je schilderde en maakte muziek. Ik vond dit allemaal erg leuk en interessant. Ik was graag bij je.

Jij was dol op zeilen en ik had eerder mijn zeilbrevet gehaald. Met ons eerste houten zeilbootje, een Vrijheid, van 7 meter lang staken we het IJsselmeer over, weliswaar bij rustig weer. In de jaren die volgden hebben we vele zeilboten gehad die je met veel liefde hebt opgeknapt. Je technische vaardigheden kwamen hierbij goed van pas.

Zingen was ook jouw passie. Je had leren zingen bij het gregoriaans knapenkoor in Hoorn. Wij deelden de vreugde van het zingen en ook het luisteren naar klassieke muziek. Je kon eveneens popmuziek waarderen en bluesmuziek. Het was heel grappig om jou te zien dansen op Graceland van Paul Simon. Rond de Kerst, van 1997, 23 december, stapten we in ons huwelijksbootje. We verhuisden naar Kampen en kochten ons eerste huis aan de Dijkstraat no 1. Na 7 jaar aldaar gewoond te hebben verhuisden we naar Uitenhage de Miststraat 23.

Ik leerde jou kennen als humoristische man om wie ik met regelmaat moest lachen. Een man die veel wist van geschiedenis, theologie, filosofie en muziek en daar ook bevlogen over kon vertellen. Je schreef gevoelige en ook vrolijke gedichten en verhalen. Je was zeer belezen en bruiste van de energie. Je was ook erg handig en had goed technisch inzicht. Zo maakte je ontwerpen voor onze keuken en badkamer en legde ook veel zelf aan. Mijn horizon werd verbreed en je hebt mijn leven verrijkt. Door onze omgang leerden we elkaar en ook onszelf kennen. Hierbij denk ik ook aan het overlijden van je vader toen je 8 jaar oud was. Dit heeft een grote rol gespeeld in je leven.

Het belangrijkste wat je in je leven vond, is dat je kan liefhebben en dat je lief werd gehad. Aan het einde van je leven, zou je je leven over moeten geven. Wat dit daadwerkelijk zou betekenen, daar had je geen duidelijk antwoord op. In de laatste fase van je leven zei je tegen je zus Aag: 'ik doe de groetjes boven van jou en Marleen.'

Een stukje hemel is daar waar mensen er voor elkaar zijn en elkaar liefhebben, was jouw idee van een hemel. Dit leven is goed genoeg. Je motto was: 'geniet van het leven als er wat te genieten valt, want het is een geschenk. Ook de mindere mooie dingen horen daarbij.' Voor jou was God 'het zuivere geweten en de verbondenheid en liefde tussen de mensen'.

Ik leerde je kennen als een liefdevolle man, die zorgzaam was voor mij en ook voor andere mensen in je omgeving. Als je iets at, of kreeg, moest je je zelf eerst overtuigen of de ander ook wat had. Ook je humor heb je tot op het laatste moment behouden. Wim zal hier zeer zeker meer over vertellen. Je kon intens genieten. Tijdens het laatste stuk van je leven was de wereld al goed als je je pijp kon roken en de krant kon lezen en af en toe even bij de goudvissen kon kijken of ze nog zwommen. Het gebed dat je iedere keer aan tafel bad en zelf had bedacht, en dat onthield je, bewaar ik in mijn hart. Dit ging als volgt: "Heer wij danken u voor de genoten nachtrust. Voor de nieuwe dag die is aangebroken, voor het mooie weer dat ons toelacht, voor het voedsel dat voor ons gereed staat om genuttigd te worden en voor de liefde die we als man en vrouw naar elkaar toe voelen en waar we elkaar mee verheugen. Moge dat zo blijven tot in lengte van jaren". Wanneer er vrienden of familie aan tafel zaten, betrok je hen ook bij het gebed. En dan steevast het 'Onze vader'. Je keek naar buiten de tuin in en zei met een olijk en tevreden gezicht: wat wonen we toch mooi he? Wat hebben we het toch goed samen. "Wij leven in het heden van Zijn genade", was ook een gevleugelde uitspraak van je.

Natuurlijk waren er ook een heleboel dingen die niet meer konden omdat je geheugenproblemen ondervond en ook lichamelijk achteruit ging. We konden niet meer overleggen, geen plannen meer maken, niet meer reizen. Ook praktisch gezien ging alles moeizaam. Het opknappen van een boot en ons huis ging niet meer. Dat was er ook. Bijna alles wat je geleerd had, was weg. Terwijl je eerder veel kon vertellen over allerlei onderwerpen, werd dit steeds minder en werd het stil in huis. Je was niet meer de man die je ooit was. Het was of je langzamerhand, stukje bij beetje, van me weg dreef. Dit maakte me op zulke momenten ook verdrietig.

Door de vele mensen om ons heen die aandacht voor je hadden in de periode toen je ging dementeren, voelden wij ons gedragen. Ik denk hierbij in chronologische volgorde aan Henk van Dijk, Wim en Gerrit, Wim, onze buren aan beide zijden, Wilco en Jan Willem van De Houtkern, Leo, Jentina en Jeannette van Zorgmies en de andere fijne zorg Miesen en de vrijwilligers van Zwolle Doet niet te vergeten. En natuurlijk jouw familie en mijn familie en onze lieve vrienden. De afsluiting van het seizoen in de Hof van Breda van onze lieve leden van de LK was voor jou een heel fijn samenzijn. Je was hier erg opgetogen over.

Ook liet je herhaaldelijk blijken hoe trots als je was op je zoon Martin. De naam van het proefschrift dat hij heeft geschreven 'For the Sake of the Argument: explorations into argument-based reasoning' bleef je onthouden. Toen Simon werd geboren kon je je geluk niet op. Je was opa geworden en je had er een lieve schoondochter Maria bij. Je was opgetogen als ze kwamen logeren.

Alhoewel je weinig tot geen contact met je andere zoon Ivo had, was je onbewust toch naar hem op zoek vooral in je dromen. Je miste hem.

Dag lieve Arie, dank je wel voor wat je mij hebt gegeven. Hierbij denk ik ook aan de mooie gedichten die je hebt achter gelaten. Zo fijn, om deze nog te kunnen lezen nu je er niet meer bent. "Zo blijf je toch nog een beetje bij me" zei ik tegen je, waarop je luid en duidelijk antwoordde: 'dat is ook precies de bedoeling'.

Gedicht van Toon Hermans

Nu 't rouwrumoer rondom jou is verstomd,
de stoet voorbij is, de schuifelende voeten,

nu voel ik dat er 'n diepe stilte komt
en in die stilte zal ik je opnieuw ontmoeten.

En telkens weer zal ik je tegenkomen,
we zeggen veel te gauw: het is voorbij.

Hij heeft alleen je lichaam weggenomen,
niet wie je was en ook niet wat je zei.

Ik zal nog altijd grapjes met je maken,
we zullen samen door het stille landschap gaan.

Nu je mijn handen niet meer aan kunt raken,
raak je mijn hart nog duidelijker aan.

Lied 221 Zo vriendelijk en vellig als het licht. Vers 1 en 2

Zo vriendelijk en veilig als het licht,
zo als een mantel om mij heen geslagen,
zo is mijn God, ik zoek zijn aangezicht,
ik roep zijn naam, bestorm Hem met mijn vragen,
dat Hij mij maakt, dat Hij mijn wezen richt.
Wil mij behoeden en op handen dragen.

Want waar ben ik, als Gij niet wijd en zijd
waakt over mij en over al mijn gangen.
Wie zou ik worden, waart Gij niet bereid
om, als ik val, mij telkens op te vangen.
Ik leef niet echt, als Gij niet met mij zijt.
Ik moet in lief en leed naar U verlangen.

Gedicht – Laten we zacht zijn – Adriaan Roland Holst (gelezen door Riekje)

Laten wij zacht zijn voor elkander, kind -
want, o de maatloze verlatenheden,
die over onze moegezworven leden
onder de sterren waaie' in de oude wind.

O, laten wij maar zacht zijn, en maar niet
het trotse hoge woord van liefde spreken,
want hoeveel harten moesten daarom breken
onder de wind in hulpeloos verdriet.

Wij zijn maar als de blaren in de wind
ritselend langs de zoom van oude wouden,
en alles is onzeker, en hoe zouden
wij weten wat alleen de wind weet, kind -

En laten wij omdat wij eenzaam zijn
nu onze hoofden bij elkander neigen,
en wijl wij same' in 't oude waaien zwijgen
binnen een laatste droom gemeenzaam zijn.

Veel liefde ging verloren in de wind,
en wat de wind wil zullen wij nooit weten;
en daarom - voor we elkander weer vergeten -
laten wij zacht zijn voor elkander, kind.

Lied 221 Zo vriendelijk en vellig als het licht. Vers 3

Spreek Gij het woord dat mij vertroosting geeft,
dat mij bevrijdt en opneemt in uw vrede.
Ontsteek die vreugde die geen einde heeft,
wil alle liefde aan uw mens besteden.
Wees Gij vandaag mijn brood, zowaar Gij

Gedicht – Voor degenen – Piscis

Voor degenen, die het niet meer zien zitten,
voor degenen, op wie iedereen wil vitten,
voor degenen, in donk’ re droeve dagen,
voor degenen, die niet meer te leven wagen.

Voor degenen, die nooit liefde mochten kennen
voor degenen, schuilend onder hoge dennen,
voor degenen, die geen plaats vonden op aarde,
voor degenen, die ontdaan zijn van hun waarde.

Zeg ik, luister, naar het lied, dat je verheugt
zeg ik, luister, naar het geluid, dat in je jeugd,
jou ooit met vreugd` diep vulde,
en aldus jouw ware ik onthulde.
Zeg ik, leer en zie en luister,
het vreugdevolle, licht op uit het duister,

uit ogen, die je vriend'lijk nog groeten,
om jou bezorgd en wandelen op engelvoeten.

Uit de woorden, die jou niet meer doden,
maar uit liefde voor jou de mond ontvloden
wanhoop niet, al zijn er van die dagen
waarin je niets meer durft te wagen.

Blijf vertrouwen in jezelf behouden,
want jij en ik, wij zijn elkaars vertrouwden
wij weten wie we zijn en wat we houden
en dat we ooit op luchtkastelen bouwden

Orgelspel – Maarten Oranje

Overweging Rinus van Warven

'Ik vrees de dood, maar vier het leven.' Deze woorden van Arie Haring zijn eenvoudig, maar dragen een diepe waarheid in zich. Ze laten zien hoe hij in het leven stond: met een bewustzijn van het einde, zonder dat dit hem beroofde van de vreugde van het hier en nu. In deze woorden klinkt een spanning door tussen angst en overgave, tussen vrezen en vieren. Het zijn woorden die niet om de dood heen draaien, maar hem recht aankijken, en tegelijk de blik niet laten verzwaren door zijn schaduw. Alsof Arie wil zeggen: ik weet dat de dood komt, maar ik laat hem niet mijn dagen bepalen.

Daarin ligt een diepe wijsheid besloten, een manier van leven die we niet zomaar onder de knie krijgen. Want hoe vaak laten wij ons niet beheersen door angst – angst om te verliezen, angst om tekort te schieten, angst om het leven niet voldoende te leven. Maar wat als we, zoals Arie, kiezen voor het vieren van het leven, juist in het besef dat het eindig is?

Arie schreef zelf over de Tao:
'En Tao is de richting die ik in de twijfel met zekerheid vermoed
en van daden maakt gulden zandkorrels
in de bedding van een troebele zee…'

De Chinese wijsheidstraditie van het taoïsme leert ons dat het leven geen rechte weg is. De Tao, de Weg, is niet iets wat we volledig kunnen vastgrijpen. Hij beweegt zich als water, past zich aan, zoekt zijn eigen loop. Dat betekent dat de weg er is, ook wanneer we hem niet volledig begrijpen. We kunnen twijfelen, we kunnen wankelen, we kunnen ons afvragen of we het goed doen, en toch beweegt het leven zich voort – met ons en door ons. Zelfs wanneer we het niet zeker weten, zelfs wanneer we niet alles in handen hebben, is er een richting die zich gaandeweg openbaart.

Arie heeft in zijn leven ongetwijfeld ook deze momenten van twijfel gekend. Maar in plaats van daarin te blijven steken, koos hij ervoor het leven te vieren, het te delen met anderen, en het met humor en openheid tegemoet te treden.

Die houding klinkt ook door in de woorden van Jan Jacob Slauerhoff, die Arie raakten. I '*In memoriam mijzelf*' schreef hij:
'Ik laat geen gaven na,
Verniel wat ik volbracht;
Ik vraag om geen gena,
Vloek voor- en nageslacht;
Zij liggen waar ik sta,
Lachend den dood verwacht.'

Deze woorden tonen een houding van moed, van een zekere onverschrokkenheid ten opzichte van het einde. Niet bang wegduiken, niet in zelfmedelijden verzinken, maar met opgeheven hoofd doorgaan, zelfs in het besef dat het einde onvermijdelijk is.

Arie gaf daar zijn eigen, lichte draai aan toen hij eens met een glimlach zei: *'Ik moet zorgen dat ik wat sleutelgeld voor Petrus bij me heb.'* Alsof hij wilde zeggen: ik weet dat ik op een dag moet vertrekken, maar ik wil zorgen dat ik iets van waarde bij me draag wanneer ik voor de hemelpoort sta. Dat sleutelgeld was geen munt, geen bezit, geen prestatie. Het was wat hij in zijn leven had gedeeld: liefde, aandacht, verbondenheid. De vriendelijkheid die hij toonde, de woorden die hij sprak, de glimlach die hij gaf – ook op moeilijke dagen. Dat is het enige wat de grens overstijgt en in harten blijft leven.

En daarmee komen we bij een ander essentieel inzicht dat Arie belichaamde: het gezelschap.
Kleine Draak vraagt aan Grote Panda: wat is belangrijker – de reis of de bestemming?
Grote Panda antwoordt: het gezelschap.

We zoeken vaak naar doelen, naar verklaringen, naar een reden waarom alles gebeurt. Maar misschien is het antwoord eenvoudiger dan we denken. Het gaat niet om wat we bereiken, maar met wie we het leven delen. Voor Arie was het gezelschap van zijn vrouw Marleen daarin beslissend. Niet de grote vragen over wat hierna komt, niet de onzekerheden over het onbekende, maar het samen zijn, het delen van het leven, het hebben van iemand naast je op de weg.

Arie wist: het leven is geen solo-reis. Het is een gedeelde tocht. Wat maakt een wandeling door een bos mooier? Niet alleen het pad of de bestemming, maar degene met wie je samen loopt. Wat maakt een moeilijke tijd draaglijk? Niet de belofte dat het voorbij zal gaan, maar een hand die de jouwe vasthoudt.

En dan zijn laatste woorden, waarin alles samenkomt:
'Het leven overgeven aan Hem die het je ook gegeven heeft.'

Er zit iets diep troostends in deze zin. We beginnen het leven met lege handen, en we eindigen het met lege handen. We ontvangen het als geschenk, en uiteindelijk geven we het terug. Niet uit verlies, maar uit vertrouwen. Niet uit angst, maar uit overgave.

Jezus zei: *'In uw handen beveel ik mijn geest.'* Dat is geen verdwijnen, maar thuiskomen. Terugkeren naar de Bron, naar Degene die het leven zelf gaf.

Leven met Open Handen. Wat kunnen we hieruit meenemen? Misschien dit:

- We hoeven de dood niet te vrezen, als we het leven hebben gevierd.
- Onze nalatenschap is niet wat we bezitten, maar wat we achterlaten in de harten van anderen.
- Het belangrijkste in het leven is niet de bestemming, maar de mensen met wie we de reis maken.
- Uiteindelijk geven we alles terug aan God—en dat is geen verlies, maar een thuiskomst.

Arie wist dit, voelde dit, leefde dit. En in zijn woorden laat hij ons een erfenis na die ons helpt om met meer vreugde, meer vertrouwen en meer liefde onze eigen weg te gaan.

Laten we zijn boodschap eren door te leven zoals hij: Met vreugde. Met moed.
Met een glimlach om wat ons te wachten staat.
Want uiteindelijk is het de liefde die blijft. En liefde is het enige sleutelgeld dat Petrus zal accepteren.

Lux Aeterna – Edward Elgar

Toespraken Martin Caminada, Wim Leidekker en Michiel Töpfer

Toespraak Martin

Het is nu precies een week geleden dat mijn vader - Arie Haring – is overleden. Meer dan een halve eeuw (ik ben nu 51) heb ik mijn pad met hem gedeeld. Arie zelf heeft minder geluk gehad; slechts 8 jaar oud was hij toen zijn eigen vader overleed. Als oudste kind zonder een welvarende achtergrond heeft hij zijn eigen weg moeten zoeken.

Na de ambachtsschool volgde eerst het avondgymnasium en daarna de studies theologie en rechten aan de Universiteit van Amsterdam. Als lid van de universiteitsraad liet Arie van zich horen. Het waren de jaren '70, de tijd van grote maatschappelijke veranderingen. Het was ook de tijd dat ik zelf geboren werd, als zijn oudste zoon. Kort nadat ik in de wereld aankwam heeft Arie zijn studie opgegeven om aan een baan te beginnen. Sommigen van ons die Arie - en zijn opvattingen - goed kennen heeft het verbaast dat dit bij een incassobureau was. Een baan bij een incassobureau was wellicht niet waar hij al die jaren op had gehoopt, maar als hoofd van een nieuw gezin was het belangrijk dat er brood op de plank kwam. Dit zijn dingen die men pas gaat begrijpen als men zelf vader is geworden. Het huwelijk van Arie met mijn moeder was geen succes. Hun karakters waren helaas niet met elkaar verenigbaar. Na een voor Arie vrij donkere tijd heeft hij Marleen leren kennen. Samen hebben zij hun leven opgebouwd, en het doet mij goed dat in ieder geval zijn tweede huwelijk een succes was. Twee jaar geleden was de geboorte van Arie's kleinzoon Simon. Het was fijn dat Arie nog bij de doop aanwezig kon zijn. Het zou de laatste keer zijn dat hij nog bij ons in Groot Brittannië kon langskomen.

Het einde was moeilijk voor Arie, maar de liefdevolle verzorging door Marleen heeft veel verzacht.

Arie, ik zal je missen. Dankjewel voor wat je voor me hebt gedaan en - ik mag dit hier zeggen - hopelijk tot ziens.

Toespraak Wim Leidekker

Een oproep van Stichting Welzijn Kampen in het Gereformeerde kerkblad 15 jaar geleden om iemand met alzheimer te begeleiden is uitgegroeid als echte vriendschap met Arie. In die hoedanigheid sta ik hier.

Samen hebben we veel mogen ondernemen. Een enkele wil ik op dit moment met u delen.

Veel musea hebben we samen bezocht. Tijdens die bezoeken bleek wat een brede kennis van zaken Arie had. Hij mocht er dan graag nog wat over vertellen. Eén van de bezoeken was de Sjoel- museum in Elburg. En ook het Iconen museum hier in onze goede stad. Met enthousiasme vertelde hij dan over onderwerpen waar hij veel van wist.

Ook muziek luisteren met name Russisch Orthodoxe en Gregoriaans en Byzantijnse zang stonden bij Arie hoog in het vaandel.

We bezochten de vespers in de Buitenkerk. Marleen zong daar in het koor "Schola Compensis".

Na afloop van één van die diensten sprak Arie de dirigente van het koor en vroeg haar of het mogelijk zou kunnen zijn om samen een concert te geven met het Byzantijnse koor waar Arie toen zelf in zong. En het gebeurde! In een volle kerk met mensen.
Het thema was: "Oost ontmoet West". Duidelijk was het verschil te horen.

Ook een bijzonder moment was dat we samen de officiële opening van het geheugen café mochten meemaken in het "U kien" op dinsdag 1 oktober 2024. Hier werd op dinsdagmorgen gestart met koffie en aansluitend een activiteit b.v. karaoke. Arie was dan één van de eersten die de microfoon pakte en uitbundig meezong. Hij zorgde daarmee voor sfeer in de groep. De morgen werd altijd afgesloten met een gezamenlijke maaltijd. Voor de lichamelijke beweging gingen we er lopend naar toe.

De uitstapjes naar zijn geboorteplaats Hoorn waren heel gezellig. De éérste keer met Arie alleen en de tweede keer met ons vieren. Met trots liet hij het huis zien waar hij geboren is. De haven, de visafslag het museum enz. Ook de kerk waar hij gedoopt was en in het knapenkoor had gezeten. Voor zijn zangkunst kreeg hij een negen! Na de verhuizing uit Hoorn kwam hij in een dorp wonen waar de schoolmeester voor het zingen hem een zeven gaf. Die leerkracht heeft het nooit meer goed kunnen doen. Had geen verstand wat zingen inhield!

Als Arie naar de kapper moest gingen we door de stad terug. Onderweg pakten we een terrasje op de Plantage en dronken een biertje: een Texelse Schumkoppe of bij de Groene Vlinder een biertje Kamper vreugd. Richting huis éérst nog even bij de slager langs voor een pond lamsvlees. Dat was dan nog niet alles, want we kwamen ook nog langs de Viskraam Bottenberg. Daar werden dan nog 2 gerookte makrelen gekocht. Arie zei dan: luister ik ken nog een mop: Een Haring die een Makreel komt kopen! Hoe vind je die? Er werd dan

smakelijk gelachen. Thuis hebben we vele gesprekken gevoerd over allerlei onderwerpen. Te veel om op te noemen. Het viel wel op dat het gepaard ging met veel humor.

We kwamen ook bij elkaar op visite. Uitstapjes zoals naar Den Bosch waar Marleen met haar koor moest zingen in de Sint Jans kerk. Aandachtig en mee neuriënd zag je Arie genieten.

Wat thuis ook werd bekeken waren de fotoboeken. Van de boot, het klussen en opknappen ervan maar, ook het ter water laten van de boot in het Ganzendiep. Waar Gerrit en ik bij mochten zijn. Meevaren was een vanzelfsprekendheid met 's avonds een heerlijke BBQ.

Toen Marleen 50 jaar werd moest de zaal natuurlijk versierd worden. Met ons drieën: Arie, Gerrit en ik gingen we richting Ganzendiep. Arie mat met het meegenomen meetlint de precieze afstand van tafels en stoelen enz. Want het moest GOED zijn! Een heel gezellige avond met live muziek en dans.

Arie genoot zeer van de natuur. Ik noem hier de wandelingen die werden georganiseerd door de kerk. Samen wandelden we ook in de bossen bij Wezep, bij het Heerderstrand en in Kampen door het Park, naar de Koggewerf, waar we hebben gezien hoe de oude Kotter van de bodem van de IJssel uit het water werd getakeld.

Bij Quintus een aantal lessen meegemaakt met coördinatie oefeningen op muziek voor trainingen.

Lieve mensen het is teveel om alle belevenissen met Arie te benoemen. U heeft, hoop ik, enige indruk gekregen wat ik samen met Arie heb mogen meemaken en beleefd.

Arie, dank voor alles.

Gedicht Michiel

Afscheid

't Is als de ondergaande zon
die straalt en straalt en straalt
Tot ze achter zich laat
een gloed van warmte
*en **afscheid***

maar je weet
ze komt terug,
zodat je elke dag mag stralen
stralen van blijdschap
stralen van verdriet

Muziek: An Irish blessing

Zegenbede – An Irish Blessing

Moge de weg je tegemoetkomen.
Moge de wind altijd in je rug zijn.

Moge de zon warm op je gezicht schijnen,
de regen zacht op je velden vallen.

Moge de zon je dagen verwarmen,
de sterren je nachten verlichten.

Moge de bloemen bloeien langs je pad.
Moge je huis alle stormen doorstaan.

En tot we elkaar weerzien, tot we elkaar weerzien,
moge de Eeuwige je vasthouden in de palm van Zijn hand.

Bij het uitdragen van de kist:

Erik Satie – Gymnopedie 1

Bij het graf – J.H. Leopold - Verzen (1895)

"O, als ik dood zal, dood zal zijn
kom dan en fluister, fluister iets liefs,
mijn bleke ogen zal ik opslaan
en ik zal niet verwonderd zijn.

En ik zal niet verwonderd zijn;
in deze liefde zal de dood
alleen een slapen, slapen gerust
een wachten op u, een wachten zijn."